

Giới thiệu Sủng Thiếp Ở Vương Phủ

Kiếp trước, Ngọc Nương là ái thiếp của Tần vương, hưởng sủng ái chưa được bao nhiêu ngày, mạng đã về tây thiên.

Trùng sinh, nàng quyết định bảo toàn cái mạng nhỏ, làm tốt công việc bà vú của mình, tuyệt đối không mưu toan, thấy người sang bắt quàng làm họ như kiếp trước.

Nhưng không ngờ, ở kiếp trước Tần vương kia luôn mặt lạnh với nàng, ‘chỉ làm không nói’, thế nhưng lại tiếp cận nàng, nắm tay nàng cùng nhau bước đi lên.

Người đời ai cũng biết, Tần An đế có một ái thiếp, từ lúc còn ở đất phong đã có thừa vinh sủng, sau khi vào cung, danh tiếng lại có một không hai, độc sủng hậu cung.

Đối với ái thiếp này, có rất nhiều lời đồn thổi từ dân gian hương dã, điều duy nhất mà ai ai cũng đều biết, đó là, lúc ái thiếp này chưa bước chân vào vương phủ đã là một quả phụ, nghe đâu còn dẫn theo nhi tử.

Tần An đế rất có kỷ cương với công việc nội chính, chuyên cần chăm lo việc nước, chính là minh quân một đời, duy độc là liên tiếp vắng đầu khi ở trên người của ái thiếp này, khiến thế nhân chỉ trích rất nhiều.

Mà sự kiện hoang đường nhất, đó chính là, nhận nhi tử của ái thiếp kia dưới danh nghĩa của mình.

Đối mặt với chuyện này, Tần An đế tự mình đứng ra bác bỏ tin đồn: "Là thân sinh."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1

Mùa xuân, giữa tháng ba, trời Tần Châu chợt ấm áp hơn nhưng vẫn còn lạnh lẽo.

Hôm kia, trời mới vừa mưa một trận, từng giọt tí tách suốt hai ngày, cứ như vậy không thấy tạnh.

Trời lại rét lên, nơi nơi ướt đầm dề, một trận gió thổi qua, cái lạnh giá buốt liền len lỏi qua khe hở y phục chui vào trong, khiến người ta không khỏi rùng mình run lên một cái.

Hôm kia, Tần Vương đã đi lên trên thành không có ở trong vương phủ.

Ngọc Nương đã nhờ người chuyển lời cho tỷ tỷ cùng tỷ phu, nói bọn họ ôm Tiểu Bảo đến cho chính mình thăm một chút.

Từ lúc vào Tần Vương phủ, đã gần một năm, rất lâu rồi nàng không nhìn thấy Tiểu Bảo.

Ở trong vương phủ, Ngọc Nương rất được sủng ái, vương phi lại đặc biệt nể mặt nàng, vì thế, khi Ngọc Nương tìm người chuyển tin ra ngoài, có rất nhiều người nguyện ý đi làm.

Đến ngày hẹn, tỷ phu Diêu Thành cùng tỷ tỷ Huệ Nương ngồi trên một chiếc xe la che màn màu xanh đi đến cửa sau vương phủ, trong lòng căng thẳng mà lo âu, Ngọc Nương đã sớm chờ ở chỗ này.

“Phu nhân hay là dẫn phu nhân vào bên trong phủ đi, đứng ở chỗ này có vẻ không được tốt lắm.” Nha hoàn Diệp Nhi nói.

Nghe xong lời này, Ngọc Nương cũng ý thức được nơi này người đến người đi, nói chuyện rất bất tiện, và lại nàng cũng muốn ôm và thân thiết với Tiểu Bảo, vì thế dẫn Huệ Nương đang bế Tiểu Bảo đi vào, còn Diêu Thành, hẳn là nam nhân bên ngoài không thích hợp đi vào bên trong, tự nhiên có người chào hỏi, pha trà nóng hâm nóng cơm.

Dọc đường đi, ánh mắt của Ngọc Nương không nhìn đường mà nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Đây là nhi tử của nàng, nhi tử mà nàng ngậm đắng nuốt cay sinh ra, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà không thể giữ lại ở bên cạnh mình, năm đó, lúc nàng rời đi nhi tử chỉ là một hài tử còn ở trong tã lót, vậy mà hiện giờ lại lớn như thế này.

Dường như giữa mẫu tử có một loại gắn liền huyết mạch tự nhiên, mới đầu Tiểu Bảo nhìn Ngọc Nương còn thấy xa lạ, nhưng nhìn chăm chú đi xinh đẹp này một lát, bỗng nhiên cậu bé nở nụ cười, giờ cánh tay mũm mĩm lên muốn Ngọc Nương bế.

Mắt của Ngọc Nương đỏ lên ngay lập tức, tiếp nhận Tiểu Bảo thân thiết ôm vào trong ngực, muốn khóc, nhưng lại sợ hù dọa nhi tử, chỉ có thể liếc mạng

chịu đựng.

Thật vất vả chờ nàng bình phục tâm tình, đoàn người tiếp tục đi vào bên trong.

Huệ nương dè dặt cẩn trọng đi bên cạnh muội muội, thấp thỏm không yên nhìn quanh bốn phía, nơi đây, rường cột chạm trổ hết sức xa hoa, cảnh tượng nghiêm cẩn tôn quý, ngay cả nha hoàn trong phủ thoát nhìn cũng đặc biệt tài trí hơn người, thậm chí từ y phục đến trang sức trên đầu, Diêu gia cũng được xem như là khá giả, thế nhưng Huệ Nương còn chưa mặc được chất liệu vải loại này, chưa từng đeo lên tay dạng đồ trang sức như thế.

“Ngọc Ngọc, muội kêu tỷ và tỷ phu ôm Tiểu Bảo đến đây vương gia cũng biết? Sẽ không gây trở ngại gì đến muội chứ?” Đến tiểu viện của Ngọc Nương ở, đội Điệp Nhi đi ra ngoài, lúc này, Huệ Nương mới có chút bận tâm kéo tay muội muội hỏi.

Nàng thấy muội muội trở mặt càng ngày càng kiêu diễm động lòng người.

Hôm nay Ngọc Nương mặc váy màu hồng đào thêu cảnh hoa mẫu đơn, lớp áo ngoài màu đỏ nhạt tương xứng quần lụa thêu mười hai chữ phúc, chải búi tóc nghiêng, trên tóc cài một trâm cây vàng ‘Điệp Luyến Hoa’ khảm hồng bảo thạch.

Trâm cài được làm cực kỳ tinh xảo, vài con bướm nhỏ rủ xuống, lúc ngồi yên cũng có thể chứng kiến mấy cánh bướm kia khẽ rung động tựa như có sự sống, miệng bướm khảm hồng bảo thạch, mấy viên hồng bảo thạch cũng không lớn, nhưng ánh sáng màu sắc cực kỳ tươi đẹp, khiến người ta có loại xúc động muốn chạm vào.

Thỉnh thoảng muội muội lại đưa bàn tay nhỏ bé trắng mịn lên sờ cây trâm kia, màu vàng lộng lẫy phối hợp với sắc hồng cực kỳ tươi đẹp, da trắng như tuyết, tóc đen đen tuyền, mắt ngập nước môi đỏ mọng, thực sự là một bức tranh mỹ nhân hoàn mỹ.

Huệ Nương không phải là nam nhân, chỉ nhìn thôi mà tâm cũng biến hóa.

Lại nhìn cách sắp đặt và bài trí trong căn phòng này, Huệ Nương biết, hiện giờ cuộc sống của muội muội rất tốt, đại khái là cũng có vài phần thể diện trong phủ, nếu không, hôm nay bọn họ cũng không thể đến nơi này.

Nhưng Huệ Nương cũng hiểu, muội muội bất đồng với những người khác, chính là, không phải thân thể hoàn bích hầu hạ vương gia, mặc dù lúc này vương gia không có biểu hiện lưu tâm chuyện đó, nhưng ai biết sau này sẽ để ý hay không, hoặc là vì chuyện này mà sinh ra mâu thuẫn trong nội tâm, vì vậy mà muội muội sẽ bị lạnh nhạt, nếu như thế thì quả thực không tốt.

Ngược lại, Ngọc Nương không có suy tính nhiều như thế, chẳng qua nàng thật sự quá thương nhớ Tiểu Bảo.

Nàng không có biện pháp ra ngoài phủ, cũng chỉ có thể để Tiểu Bảo vào bên trong phủ, vì việc này, nàng đã sớm an bài nhiều ngày trước, tuy nàng được sủng ái, nhưng lại không có tiếng nói ở trong phủ, hết thảy chỉ có thể nhìn ánh mắt của vương phi, vì đề vương phi đồng ý cho mình gặp nhi tử, từ lúc Tấn Vương từ *biên thành* hồi phủ, nàng đã sử dụng tất cả vốn liếng quán quít lấy hán không buông, nhiều lần ở Tư Ý Viện làm cho Hồ trắc phi không còn mặt mũi, vương phi mới đồng ý việc này.

Bây giờ, nghe tỷ tỷ nói thế, trong lòng Ngọc Nương không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

Nhưngغمم lại, nàng được sủng ái, vốn phải nom nớp lo sợ, nếu Tấn Vương mặt lạnh kia cách mình xa một chút cũng tốt, nàng cũng đỡ phải ăn bữa nay lo bữa mai, rất sợ có một ngày vướng ngại mắt của vương phi, cũng bị nàng ta đối phó như thế.

Thực ra, còn có một chuyện Ngọc Nương không muốn nghĩ nhiều, đó chính là Tấn Vương thật sự quá cường tráng, cũng có thể do ở biên thành ‘ăn chay’ quá lâu, sau khi trở về thì đặc biệt ‘tham thịt’, một khi hồi phủ là khiến nàng không biết ban ngày không biết đêm tối, *nói thiên nói địa*, mà nàng được sủng ái cũng bởi vậy mà truyền ra.

Trên thực tế, mỗi lần Tấn Vương tìm nàng, ngoại trừ làm chuyện này, căn bản là chưa từng nói với nàng được mấy câu.

Xuất thân của Ngọc Nương chính là một nhi nữ rất được cưng chiều trong nhà, cha là tú tài nên nàng cũng nhận biết được vài chữ, so với nữ tử bình thường, nàng hiểu biết đạo lý nhiều hơn một chút, thật ra, nàng hiểu biểu hiện của Tấn Vương chính là coi nàng như một món đồ chơi mà thôi, nhưng ở dưới mái hiên không thể không

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 02

Tô Ngọc Nương nắm thật chặt tay của Tiểu Bảo, chỉ có như thế, nàng mới thật sự cảm giác được mình đã sống lại.

Bên ngoài, Tô Huệ Nương đang nói chuyện cùng với bà bà* Lý Thị.

Đại khái là hai người cho rằng Ngọc Nương đang ngủ, tuy giọng nói đè ép rất thấp, nhưng không có cố kỵ chút nào, tiếng cãi vã của hai người theo khe cửa truyền vào, chui vào trong tai của Ngọc Nương.

Ngọc Nương liên tục cười khở.

Cái chết của nàng đến quá nhanh chóng, nàng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau tựa như bị lửa đốt, sau đó cả người mất đi tri giác, đến lúc tỉnh lại, lại là thời điểm nàng mới vừa sinh Tiểu Bảo không bao lâu.

Lúc mới tỉnh lại, nàng cho là mình đang nằm mơ, cho đến khi từng việc liên tiếp phát sinh giống như trong mộng, rốt cuộc nàng mới tỉnh ngộ, nàng không phải đang nằm mơ, mà thực sự là đã trở lại xưa kia.

Nhưng vì sao ông trời vẫn không buông tha nàng, vì sao không cho nàng trùng sinh trước khi mọi chuyện chưa phát sinh, lại cứ cố tình ở thời điểm này!

Nãi oa trong lòng giật mình một cái, cắt đứt suy nghĩ của Ngọc Nương, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bé hai cái, Tiểu Bảo lại lần nữa ngủ thật say.

Nãi oa đã hơn hai tháng tuổi, chính là thời điểm ngũ quan bắt đầu rõ ràng, nãi oa có một tướng mạo rất nổi bật, đôi mắt có hình dáng hẹp dài, lông mi rất dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi đỏ hồng, thật sự khiến người ta nhìn thế nào cũng đều yêu thích.

Nếu là người không biết chuyện nhìn thấy hài tử này, chỉ sợ cũng sẽ tán thưởng một câu, khẳng định cha của hài tử là một người cực kỳ tuấn tú.

Nhưng cha của hài tử - -

Đại là đã chết một lần, rồi lại sống lại, thật sự trong lòng Ngọc Nương không còn canh cánh chuyện này như kiếp trước.

Nếu trùng sinh ở thời điểm mọi chuyện còn chưa phát sinh, không phải sẽ không có Tiểu Bảo hay sao?

Làm nương hai đời, mặc dù này đứa nhỏ này không được chúc phúc, thậm chí còn mang đến cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng trong lòng Ngọc Nương vẫn rất yêu thương bé, đây là nàng nhọc nhằn khổ sở hoài thai mười tháng, liều mạng không cần danh tiếng, ngay cả tính mạng cũng đánh liều mới sinh hạ hài tử, tại sao nàng có thể cam lòng bỏ cho được?

Cho nên, số mệnh đã định nàng phải sinh hạ Tiểu Bảo, số mệnh đã định sẽ phát sinh tất cả những sự tình kinh khủng kia.

Đều là do số mệnh đã định!

Nghĩ như thế, trong lòng Ngọc Nương sôi trào không dứt, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Cũng vì vậy, lần nữa nghe thấy những lời lảng nhục mình ở bên ngoài, trái lại nàng thật sự không có phần nộ như trong tưởng tượng của mình.

Ở gian ngoài, Huệ Nương không dám tin nhìn Lý Thị, không cách nào tiếp thu những lời nói ác độc phát ra từ trong miệng của bà ta.

Đối với bà bà, nàng đã sớm biết rõ bà ta không phải là một người dễ sống chung, nhưng cho dù ai cũng có thể nói những lời này, duy chỉ có bà ta là không có tư cách.

Tại sao Ngọc Ngọc lại gặp phải những chuyện này, tại sao chưa cưới mà đã sinh con, đều là vì nữ nhi tốt của bà ta, cô em chồng tốt của nàng, muội muội của nàng đang yên đang lành, chẳng qua là đến đây ở vài ngày làm bạn với nàng, lại gặp phải chuyện kinh khủng như thế.

Không còn danh tiết, sự trong sạch - cái trọng yếu nhất đời nữ tử đã không còn. [treuy65n](#) chỉ đăng trên

Nếu không phải là tiếng thở dài buồn bã cả ngày lẫn đêm của cha thì chính là sự giận dữ không dứt, cả ngày nương lấy nước mắt rửa mặt, vốn định tìm một người gả muội muội đi, chỉ cần người ta không chê muội muội không còn trong sạch, có ai ngờ, thế nhưng muội muội lỡ làm mang thai.

Cũng do người trong nhà sơ sẩy, suốt ngày đại tẩu âm ỉ không ngừng, huyên não khiến cả nhà không được an bình, Ngọc Ngọc gặp cảnh tình khó khăn này, tâm thần hoảng hốt không yên, đến khi phát hiện hoài hài tử thì thai nhi quá lớn tháng, tuyệt đối không thể bỏ.

Trừ phi là không cần tính mạng.

Trong nhà không có biện pháp chờ đợi nữa, trùng hợp nàng cũng có thai, liền đón muội muội đến bên cạnh mình chờ sinh, có mình che giấu bên ngoài, chờ muội muội hạ sinh sẽ tặng hài tử cho người ta, thế nào cũng có thể giấu giếm được chuyện này.

Mọi chuyện đều đã tính toán rất tốt, duy nhất có một chuyện là đã xem nhẹ trái tim người làm nương, muội muội lại không chịu đưa Tiểu Bảo cho người khác.

Đều là mẫu thân, Huệ Nương có thể hiểu được lòng của muội muội.

Đó là chính mình mang thai mười tháng, bước một chân vào quỷ môn quan mới sinh hạ hài tử, mỗi ngày ôm ở trong ngực nhìn thế nào cũng nhìn không đủ, làm sao có thể nhẫn tâm tặng cho người ta.

Lúc đầu, do bà bà chột dạ, vẫn là tương đối hoà nhã, trong nhà có thức ăn gì bỏ thân thể, nàng có một phần thì Ngọc Ngọc cũng có một phần, chẳng

qua còn chưa đến nửa năm, sắc mặt bà bà đã thay đổi, ngày ngày, lúc nào cũng ở trước mặt nàng nói những lời có ngụ ý.

Do hiện giờ muội muội cùng cháu trai đang ở đây, tất cả mọi sự nàng đều nhẫn nhịn, nhưng tuyệt không nghĩ tới, bà bà lại càng ngày càng quá quắt, ở ngay trước mặt Ngọc Ngọc chỉ cây dâu mắng cây hòe, thậm chí còn thừa lúc nàng cùng Ngọc Ngọc sơ sẩy, thiếu chút nữa lén mang Tiểu Bảo ra ngoài đưa cho người ta, nếu không phải trọng phụ trở về đúng lúc ngăn cản chuyện này, quả thực, Huệ Nương không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh đến chuyện gì.

Ngọc Ngọc xem Tiểu Bảo như mạng, không có mạng, muội muội của nàng còn có thể sống hay sao?

Do đó Huệ Nương vô cùng phẫn nộ, xưa nay nàng không mạnh miệng với bà bà, lần đầu tiên rùm beng lớn cùng Lý Thị.

“Ta làm như thế không đúng ở chỗ nào? Nàng ta là đại cô nương trong một gia đình thanh bạch, nếu không phải do nàng ta không biết kiềm chế, làm sao sẽ phát sinh loại sự tình mất mặt này! Còn nữa, chưa từng thấy hoa cúc khuê nữ (2) nào có bộ dáng như nàng, ngực thì căng phồng, mông tròn lại vênh, vừa bước đi là đong đưa, có nam nhân nào chịu được khi thấy nàng ta như vậy? Lão nương ta sống nhiều năm cũng chưa thấy qua loại hoa cúc khuê nữ như thế, còn không phải là lén lút cầu thả cùng người khác, chuốc lấy tai họa, không thể che đậy nên mới bắt lấy Yến tỷ nhi của ta ra làm lá chắn!”

Lý Thị có khuôn mặt dài, mất một mí, bởi vì lớn tuổi nên làn da nhão nhệch, hơn nữa còn gầy còm, da dẻ đều đã chảy xệ, tướng mạo nhìn thật phần cay nghiệt.

Xác thực đúng như thế, ở trong ngõ hẻm này, có người nào không biết Diêu gia có một bà nương rất lợi hại, quản thúc trọng phụ của mình phải ngoan ngoãn, trọng phụ chết, nắm quyền trong nhà, nhi tử và con dâu cũng không dám thở mạnh một tiếng ở trước mặt bà ta.

Bà già này cũng là một người chua ngoa đánh đá, ai dám nói một câu không xuôi tai, bà ta sẽ đứng ở trước cửa nhà của người đó mắng chửi suốt ba ngày, đặc biệt là Diêu gia có nhi tử làm bộ khoái (3) nên không ai dám chọc đến bà ta, không thể trêu vào thì trốn tránh ẩn nấp, dãn dãn, rõ ràng là ở cùng một ngõ hẻm, nhưng không có người nào nguyện ý đến cửa nhà Diêu gia.

“Ta nói lại một lần nữa, Tô Huệ Nương, ít đến dính líu Yến tỷ nhi của ta, sự tình này không quan hệ đến Yến tỷ nhi, Yến tỷ nhi chỉ là một cô nương, làm sao có thể nghĩ đến chuyện lừa muội muội kia của người đến loại địa phương như hẻm Cây Liễu đó, Yến tỷ nhi của ta còn phải lập gia đình, lần sau, nếu lại để ta nghe thấy mấy lời này, ta sẽ kêu Thành nhi bỏ người!” Lý Thị chống nạnh mắng chửi.

1 Bà bà: mẹ chồng

2 Khuê nữ hoa cúc: con gái mới lớn

3 Bộ khoái: chuyên phát trát đòi và bắt giữ người

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 02 (tt)

Huệ Nương bị sự vô si của bà bà làm cho kinh sợ, vỗ bàn một cái đứng lên: “Khỏi cần nhà của người hưu ta, chính ta tự đi!”

Lý Thị ha ha cười gằn: “Mau đi đi, để Hồng ca nhi lại cho ta, ta cũng muốn nhìn thử người cha nghèo kiết hủ lậu kia của người có thể nuôi sống một đại gia đình, còn có khả năng nuôi thêm hai nữ nhi làm trái nữ tặc như các người không, đúng rồi, còn có dã chủng không rõ lai lịch kia nữa!”

Huệ Nương tức giận đến toàn thân run lên không ngừng, có thể từ nhỏ đã được giáo dục khiến nàng không làm được chuyện đánh mắng lẫn nhau với người khác, huống chi, đây vẫn là bà bà của nàng, nương của trọng phụ nàng.

Nàng lau nước mắt một cái, quay người đi tới hòm xiềng bên trong phòng thu dọn đồ đạc, dự định mang theo muội muội và Tiểu Bảo cùng Hồng ca nhi về nhà mẹ đẻ, lần này, nếu trọng phụ lại đến cầu xin nàng, nàng tuyệt đối sẽ không trở về, nàng cũng không tin, mang theo muội muội thì không thể sống nổi ở trên đời này.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nam vang dội vang lên ở ngoài cửa.

“Đây là như thế nào? Nương, người lại làm cái gì nữa hả?”

Là trọng phụ của Huệ Nương - Diêu Thành trở về .

Diêu Thành là một bộ khoái ở huyện Lâm Vân thuộc phạm vi Tấn Châu, đã mấy đời phục dịch cho Lâm gia, vị trí bộ khoái này là Diêu lão cha truyền lại cho hắn, tuy thân phận có hơi thấp, nhưng được cái là làm việc công ăn lương, và lại, từ trước tới nay bộ khoái là loại mặt lạnh mà thu nhập nhiều, cho nên gia cảnh của Diêu gia coi như không tệ, nếu không, năm đó Tô tú tài cũng không sẽ gả đại nữ nhi đến Diêu gia.

Tuy Tô gia có một tú tài, nhưng gia cảnh không khá, Tô tú tài làm trợ giảng ở trường tư thực, mỗi tháng chỉ có hai lượng bạc, lại phải nuôi mười mấy miệng ăn trong nhà, trước kia nhân khẩu trong nhà ít, ngày ngày trời qua có hơi thất chặt một chút, nhưng cũng có thể qua, từ lúc ca ca của Tô Huệ Nương - Tô Ngọc Thành thành thân, lại liên tục sinh ba đứa bé, Tô gia càng ngày lại càng giật gấu vá vai.

Năm đó, sở dĩ Tô Huệ Nương phải gả đến Diêu gia, là bởi vì trong mấy đám cầu hôn, Diêu gia đưa ra sính lễ nhiều nhất, có chút ít sính lễ này, hôn sự của Tô Ngọc Thành mới dễ dàng xử lý, ban đầu Tô Huệ Nương không muốn gả đến Diêu gia, nhưng do không chịu nổi cha mẹ cứ mặt mày ủ rũ, đại ca một xấp đầy tuổi còn chưa thành thân, hơn nữa, sau khi gặp mặt Diêu Thành một lần, cảm thấy nam nhân này coi như không tệ, liền gả qua đây.

Sau khi thành thân, Diêu Thành rất yêu thương thê tử, tính tình lại săn sóc, vợ chồng son ân ái ái ái, cuộc sống coi như hạnh phúc, duy chỉ có một chuyện không tốt, đó chính là nương của Diêu Thành - Lý Thị, là người không dễ sống chung.

Nhưng mọi việc đều có Diêu Thành chống ở phía trước, mỗi ngày Tô Huệ Nương trôi qua cũng hài lòng, hơn nữa bụng dạ cũng không chịu thua kém, ngay năm gả sang đây đã sinh đại tôn tử cho Diêu gia, năm ngoài lại hoài thai, sinh ra một ca nhi, địa vị ở Diêu gia ngày một vững chắc.

Thỉnh thoảng Lý Thị muốn làm gì, đều phải nhìn đến nhi tử và tôn tử, cũng sẽ phải nhịn xuống một chút.

Đúng lúc này, bên Tô gia lại lục đục, từ khi đại tẩu Chu thị vào cửa, suốt ngày động tâm tư ở trên người cô em chồng Tô Ngọc Nương, liên tục náo loạn âm ỉ hai trận, càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, Huệ Nương đau lòng muội muội, lại nghĩ nhà mẹ đẻ không dư dả, nên đón muội muội đến bên cạnh mình.

Lấy có là để muội muội đến giúp chăm sóc cháu trai, dù sao thì với gia cảnh của Diêu gia, nhiều thêm một người ăn cơm cũng không tính là gì.

Đối với chuyện này, Lý Thị vui vẻ khi thấy việc thành.

Từ trước bà ta đã là kẻ lười biếng, lại nuông chiều nữ nhi, nghĩ thầm có người đến giúp con dâu làm việc cũng tốt, từ lúc Diêu Thành lên làm bộ khoái, Lý Thị liền ra dáng phu nhân nhà quan, nhưng là loại người kiển thức hạn hẹp, không bỏ được tiền mua nha hoàn, hiện thời có nha hoàn hầu hạ không cần tiền, không phải là vừa vặn sao.

Mà Ngọc Nương đến Diêu gia, tính tình lại chịu khó, bên trong bên ngoài đều tay cầm tay nắm, quả thực chia sẻ không ít việc nhà giúp Huệ Nương.

Lẽ ra, như thế là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên, nhưng hết lần này tới lần khác, nha đầu Yến tỷ nhi lại phá hỏng.

Yến tỷ nhi chính là ấu nữ của Lý Thị, xưa nay được sủng ái, đã mười bốn mười lăm tuổi nhưng suốt ngày chuyện gì cũng không làm, tính tình còn thập phần điêu ngoa tùy hứng. Diêu Thành làm bộ khoái tránh không khỏi có thù hata vì công sự mà đến nhà tìm hấn, trong đó có một bộ khoái tên gọi Trần An, bộ dáng thanh tú nhã nhặn, tuấn tú lịch sự, nếu không nói là bộ khoái, người khác còn nghĩ hấn là một học trò.

Trần an này chỉ đến có hai lần, Yến tỷ nhi đã vụng trộm vừa ý hấn.

Có ai ngờ được ‘thiếp cố ý lang vô tình’, sở dĩ Trần An nhiều lần đến Diêu gia, hoàn toàn là vì nhìn thấy Ngọc Nương ở Diêu Gia, hấn sinh lòng ái mộ, vì vậy mới mượn cớ đến nhiều lần.

Mà chuyện này, không biết như thế nào mà bị Yến tỷ nhi biết được.

Yến tỷ nhi còn nhỏ nhưng tâm địa ác độc, từ bé đã tiếp xúc với nhóm người làm bộ khoái, bên trong đó có đủ mọi hạng người, ả đều rõ ràng, liền nghĩ ra ngay một kế, lừa Ngọc Nương lương thiện đến hèm Liễu, muốn mượn cơ hội làm hỏng danh dự của Ngọc Nương.

Vì vậy mà phát sinh bi kịch, không biết Ngọc Nương bị tên nào cường bạo phá hỏng thân thể, sau đó phát sinh hết thảy mọi chuyện.

Mà người Diêu gia, sở dĩ rõ ràng mọi chuyện trong đó, là do về sau Ngọc Nương có thai, Diêu Thành ép hỏi Yến tỷ nhi, ả mới tự mình nói ra.

Nhưng ả cứ một mực khẳng khái, nói chỉ là trêu chọc đùa bỡn Ngọc Nương, chẳng phải là có chủ tâm muốn hại nàng.

Nhưng vấn đề là ai tin tưởng ả?

Yến tỷ nhi có thân nương Lý Thị làm chỗ dựa vững chắc, vì vậy mà bỗng nhiên bị nắn chửi vài bữa, sự tình này liền trôi qua, dù Huệ Nương có tức giận, cũng không thể ăn tươi nuốt sống cô em chồng, nàng cũng giận đến mức bỏ về nhà mẹ đẻ, nhưng Diêu Thành đến thỉnh cầu mấy lần, Minh ca nhi lại suốt ngày khóc đòi nương, Huệ Nương đành cắn răng quay trở về.

Bởi vì áy náy với muội muội, hơn nữa đại tẩu lại làm trời làm đất âm ỉ ở trong nhà, nàng dốc hết sức kiên trì đón Ngọc Nương đến bên cạnh mình, nhưng cũng không có một chỗ nào thanh tịnh, ngày ngày ở Tô gia không được, Diêu gia này cũng không phải địa phương tốt.

Ban đầu Lý Thị còn vương ngại chột dạ, cam chịu để Ngọc Nương ở lại trong nhà, nhưng không biết Yến tỷ nhi xúi giục cái gì, bà ta càng ngày càng không tha cho Ngọc Nương, luôn nói trong nhà có một người ngày ngày như vậy sẽ làm hỏng nề nếp gia phong của Diêu gia.

Nhưng vấn đề là, Diêu gia còn có nề nếp gia phong sao?

Trong phòng, Ngọc Nương nghe tiếng cãi vã bên ngoài, mặt không thay đổi không biết nghĩ tới điều gì.

Chương 4: Chương 03

Từ sau khi phát sinh sự tình của Ngọc Nương, Diêu Thành đã không còn nghe lời Lý Thị như lúc trước.

Từ nhà môn trở về, thấy tức phụ tức giận đến cả người run lên, mặt mũi đầy nước mắt, hắn phát giận một trận thật lớn, rống lên, đuổi Lý Thị đi ra ngoài.

Nhưng vấn đề là, trị phần ngon nhưng không trị phần gốc.

Hễ Yến tỷ nhi còn ở trong nhà một ngày, hay Ngọc Nương vẫn ở Diêu gia, hoặc là Lý Thị còn ở đây, lúc nào cũng sẽ ồn ào náo loạn.

Huệ Nương ngồi trên giường khóc ô ô, khóc vì bản thân uất ức, khóc sự cay nghiệt của bà bà, khóc cho muối muối đáng thương của mình.

Diêu Thành bó tay đứng ở một bên luống cuống, hắn đau lòng tức phụ, cũng thương em vợ, nhưng hắn cũng không thể đuổi nương và muối muối của hắn ra khỏi nhà, Diêu gia chỉ có hắn là con trai độc nhất, trước lúc lâm chung, cha của hắn luôn dặn dò hắn phải hiếu thuận nương, phải lo cho muối muối xuất giá.

“Huệ nương, nàng đánh ta một trận đi, ra sức đánh ta thật mạnh, đừng ở chỗ này giận bản thân mình, đều là ta sai, đều là ta sai...”

Một đại nam nhân ngồi xổm ở đó, ôm đầu thở dài, ở bên ngoài là một bộ khoái uy phong凛凛, giờ đây lại phải như thế này, nói một cách nghiêm túc, Diêu Thành đối xử với Huệ Nương rất tốt, nếu không, Huệ Nương và hắn đã sớm không qua nổi nữa.

“Nương của chàng không có lương tâm, muối muối kia của chàng cũng là loại tâm địa đen tối, sao các nàng có thể làm như vậy.....” Huệ Nương khóc đến thương tâm gần chết.

Muối muối của nàng từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, lúc còn nhỏ, ở sau lưng trước mặt nàng kêu tỷ tỷ ơi, có cái gì ăn ngon đều lấy đến cho nàng trước, vì nàng xuất giá, muối muối muốn thêu cho nàng cái khăn voan, vụng trộm gạt người trong nhà, làm hà bao suốt hai tháng mới có thể đổi được chút vải lụa tốt.

Rõ ràng là đại tẩu trong tối ngoài sáng lúc nào cũng khó xử muối muối, muối muối còn gạt người trong nhà nói không có, nếu không phải hôm đó, nàng về nhà mẹ đẻ nghe thím hàng xóm ở cách vách nói hai câu ẩn ý, nàng còn không biết, mỗi ngày đại tẩu đều có ý nghĩ bán muối muối với một cái giá tốt.

“Huệ nương, đều là ta sai, đều là ta sai, nàng đừng khóc...”

Ngoài phòng, Huệ Nương khóc không thành tiếng.

Trong phòng, Ngọc Nương lệ rơi đầy mặt.

Diêu Thành dụ dỗ được một lúc, mới dỗ được Huệ Nương bình tĩnh lại.

Hắn ân cần đi múc nước cho Huệ Nương rửa mặt, Huệ Nương rửa sạch mặt, chải đầu đầu tóc lại một lần nữa, trừ đôi mắt sưng đỏ thì tâm tình đã bình phục không ít, chỉ là mảy liễu cau lại, hiển nhiên là vì sự tình của Ngọc Nương vẫn canh cánh trong lòng nàng.

Diêu Thành thở dài một hơi, đi ra khỏi phòng.

Sắc trời không còn sớm, trong nhà nôi lạnh lò lạnh, trước kia, lúc còn chưa thành thân, hắn không cảm giác được, sau khi thành thân, mỗi ngày có Huệ Nương ôn nhu hiền lành làm thức ăn ngon lành chờ hắn về, rất cuộc, Diêu Thành thấy rằng mình không thể nhẫn nhịn được nữa.

Nghĩ tới chuyện vừa mới phát sinh, trong lòng hắn đứng là có một trận phiền muộn.

Lý Thị là nương của hắn, dù nhi tử có buồn phiền cũng không thể vênh mặt hất hàm sai khiến nương, nhưng còn Yến tỷ nhi....

Diêu Thành còn nhớ, lúc mình vừa mới bước vào cửa sân đã nhìn thấy rèm cửa ở phía tây động đập một cái.

Tuổi còn nhỏ nhưng tâm tư lại ác độc, làm sao hắn lại có một muối muối ‘tốt’ như thế.

Hắn đi vài bước đến dưới cửa sổ căn phòng phía tây, vỗ cửa sổ nói: “Người đi ra cho ta, nấu cơm!”

Trong phòng thập phần yên tĩnh, một lát sau, Yến tỷ nhi chậm rì rì đi ra.

“Ca, tẩu tử không rảnh à?”

Điều Thành cười lạnh: “Tàu tử của ngươi trông chừng Minh ca nhi, cho Hồng ca nhi bú sữa, hai đứa bé đều dựa vào nàng ấy, còn ngươi, là tiểu cô, suốt ngày ngồi đợi tàu tử của ngươi làm cơm, còn phải đi mời ngươi tới ăn!”

Sắc mặt Yến tỷ nhi không thể nào đẹp mắt: “Không phải còn có Ngọc Nương.”

Điều Thành hét lớn một tiếng: “Ngươi cầm miệng cho ta, kêu ngươi đi nấu cơm thì đi nấu đi!”

Thấy ca ca giận thành thế này, Yến tỷ nhi cũng không dám lên tiếng nữa, đành hoảng tử tế đi vào phòng bếp.

Ở trong phòng bên cạnh, Lý Thị tức giận gõ cộp cộp cộp trên cửa sổ, những lời nhi tử nói với nữ nhi, không bằng nói là nói cho bà ta nghe .

Có giận cũng vô dụng, xưa nay Điều Thành hiếu thuận, nhưng khi thật sự cáu bực lên, Lý Thị cũng không dám chọc vào hắn.

Yến tỷ nhi niu chặt thức ăn trong tay một cái lại một cái, thức ăn bị ả lôi kéo đến bấy nhầy, thấy Điều Thành đi vào nhà, Lý Thị len lén đi đến phòng bếp, vừa vào cửa đã thấy nữ nhi đang lôi kéo thức ăn soàn soạt.

“Ca của con mắng con thật sự không sai, một đại cô nương mà ngay cả cơm cũng không biết nấu, con nói con có thể làm gì!” Lý Thị một mặt mắng, một mặt đi qua đuổi ả sang một bên.

Yến tỷ nhi quăng nhánh rau trong tay xuống, mặt mũi đầy uất ức nói: “Nương, nương có thấy ca ca vừa mới rống con không, lúc trước, con đã nói không nên cưới Tô Huệ Nương kia, nhìn xem, từ khi ả ta vào cửa, ca ca đã trở thành bộ dáng gì, hung dữ với con cũng thôi đi, còn rống nương nữa.”

Lý Thị cũng tức giận, hiện giờ nhi tử chỉ hướng về nàng dâu, là ai cũng đều phải nén giận, nhưng dù phải nén giận thì bà ta cũng không nói hòa theo nữ nhi, đây không phải chứng tỏ là bà ta vô cùng mất mặt sao.

“Nữ nhi của Tô gia không có người nào tốt, nương, sao không hưu Tô Huệ Nương đi, sau đó cưới cho ca một nàng dâu khác, dù sao thì nhà chúng ta cũng không thiếu chút bạc sinh lễ kia, xác định là sau này nàng sẽ rất hiếu thuận nương, hầu hạ nương như lão thái quân, chắc chắn là tốt hơn Tô Huệ Nương kia, suốt ngày không cho nương mặt mũi.”

Lý Thị liếc nữ nhi một cái: “Con bỏ ý niệm này cho ta, dù ta không vừa ý Tô Huệ Nương nhưng ta còn phải nhìn hai tôn tử của ta, cưới mẹ kế về thì Minh ca nhi Hồng ca nhi của ta còn đứng ở chỗ nào? Nha đầu con đứng là thiếu mẹ kế tới thu thập mà, suốt ngày không thấy mặt.”

Yến tỷ nhi mím môi: “Cái này không được cái kia cũng không được, vậy lúc nào nương mới đuổi Tô Ngọc Nương đi? Nuôi hai mẹ con đó trong nhà, ăn hết bao nhiêu cơm của nhà ta, quan trọng nhất, có ả ở trong nhà này, con phải làm thế nào để Trần An ca ca cưới con đây?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 03 (tt)

Lý Thị bỏ đồ ăn trong tay xuống, xoay người chọc vào ót của ả một cái, mắng: “Mở miệng Trần An ngậm miệng Trần An, hắn đã hạ mê hồn dược gì cho con, làm cho con say đắm đến năm mê ba man, còn làm ra loại chuyện thất đức đến bốc khói này, ta đã nói với con, bớt xen lẫn cùng mấy tên tiểu tử kia đi, một đại cô nương suốt ngày ở một chỗ cùng với mấy tên tiểu tử, cuối cùng con cũng có ý nghĩ lập gia đình rồi à?”

Mấy tên tiểu tử mà bà ta nói, đều là con của mấy hộ gia đình ở tại mấy con phố phụ cận, lớn lên cùng Yến tỷ nhi, từ nhỏ Yến tỷ nhi này đã có tính tình hoạt bát, lại không có ai quản thúc, cũng không thích chơi với nữ hài nhi cùng lứa, chỉ thích chơi cùng với các tiểu tử mà thôi.

“Nương, về sau con sẽ không theo chân bọn họ đi chơi nữa, rốt cuộc là khi nào nương mới đuổi Tô Ngọc Nương đi, chờ chuyện của con và Trần An ca ca định xong, con sẽ an tâm ở nhà chờ gả, sẽ không đi đâu hết.”

“Một đại cô nương mà lại nói mấy lời không biết xấu hổ thế à!” Lý Thị gắt gỏng một câu, mặt mày chột ừ rừ: “Ta cũng muốn đuổi nàng ta đi, nhưng tàu tử của con, còn ca ca của con - - “

Nói xong, bà ta ngừng một lát, lại nói tiếp: “Sáng mai ta đi đến Tô gia.”

Ngay lập tức Yến tỷ nhi vỗ tay một cái, cười nói: “Nương, nương thật sự là nương yêu quý con!”

Ngọc Nương cảm thấy toàn bộ chuyện phát sinh ở kiếp trước, tựa như là một giấc mộng. Truyện chỉ đăng trên

Nàng có một loại cảm giác không chân thực, cho đến khi đại tẩu - Chu thị đi đến Diêu gia, y hệt như trong giấc mộng của nàng.

Vừa vào cửa, Chu thị liền tiến thẳng vào trong căn phòng nhỏ của Ngọc Nương.

Căn phòng nhỏ này được ngăn ra từ một gian phòng lớn, trước kia, Ngọc Nương không ở nơi này mà ở gian phòng phía tây cùng với Yến tỷ nhi, từ sau khi phát sinh chuyện kia, Huệ Nương và Diêu Thành cố ý từ trong chỗ ở của hai người ngăn ra một căn phòng để cho Ngọc Nương ở.

Ánh sáng trong căn phòng nhỏ này không bằng gian ngoài, nhưng cũng không kém lắm, có một cánh cửa sổ nhỏ, dưới cửa sổ đặt một cái bàn, kế bên đặt một cái giường sát tường, phía trên giường treo màn màu xanh đậm, dưới chân giường đặt một ngăn tủ và hai cái hòm xiềng, tuy có chút đơn sơ nhưng thu thập vô cùng sạch sẽ, xưa nay, Ngọc Nương là người có tính tình rất chịu khó.

Nàng đỡ Tiểu Bảo ngủ xong, vừa mới đặt bé lên trên giường đã nghe thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại thì thấy Chu thị đi vào, lúc này, mặt của Ngọc Nương chợt cứng ngắt.

Mỗi lần nhìn thấy cô em chồng, Chu thị đều không nhịn được mà có một loại cảm thán kích động.

Nghiêm túc mà nói, người Tô gia không có đáng về gì đặc biệt xuất chúng, cho dù là Tô Huệ Nương, chẳng qua cũng chỉ có phong thái thanh tú, nhưng kì lạ là Tô Ngọc Nương này, dường như sinh ra là để tập hợp hết tất cả ưu điểm của người Tô gia, mà quả thực, Tô Ngọc Nương nhìn không giống người Tô gia.

Một đôi mắt long lanh diễm tình, hàng lông mày cong như trăng lưỡi liềm, không tô vẽ mà đen như than, sóng mũi cao rất đẹp, đôi môi anh đào kiêu diễm, hơn nữa, còn có làn da trắng như tuyết kia, mỗi một lần nhìn đều làm cho Chu thị ghen tị đến mất đồ lên.

Dung mạo cũng chỉ là thứ yếu, mấu chốt là một thân phong tình thanh nhã kia, thoát nhìn là không thể dời mắt, vì vậy mới làm cho Chu thị có suy nghĩ, không dễ dàng đi làm tiểu thiếp cho gia đình giàu có thì thật sự uống phải dung mạo trời cho này.

Mà lần này, Chu thị hoàn toàn vì chuyện này mà đến.

Nghĩ tới nhà của Hồ lão gia nói sẽ bỏ ra năm mươi lượng bạc cảm tạ người làm mai, gương mặt béo của Chu thị cười vô cùng sáng lạn.

À cũng biết, nếu mình nói chuyện này, nhất định em chồng sẽ phát cáu, vì thế ả giả vờ giả vịt đi vào nhìn ngắm Tiểu Bảo đang ngủ say, khen vài câu “bộ dạng của hài tử này thật sự là đẹp, giống nương”, sau đó mới tiến đến ngồi bên cạnh Ngọc Nương.

“Ngọc nhi, dù sao thì muội cũng là nữ nhi của Tô gia, cứ ở Diêu gia mãi cũng không tốt, cha và nương đều rất nhớ muội, nếu không hôm nay về nhà cùng đại tẩu đi?”

Tận đáy lòng, Ngọc Nương chán ghét vị đại tẩu này, nhưng Chu thị đã tiến vào cửa chính của Tô gia, lại sinh cho Tô gia ba tôn tử, nàng phải kính trọng ả ta, dù sâu trong nội tâm rất chán ghét, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao thì “trưởng tẩu như nương”.

Đích thực đó là suy nghĩ ở kiếp trước của Ngọc Nương, cho nên, đối với các loại hành vi xấu xa tội tệ của Chu thị, nàng đều dễ dàng tha thứ, nhưng kiếp này, nàng sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như thế, bởi vì nàng biết rõ, dù nàng có hạ mình nịnh hót như thế nào, khổ sở cầu khẩn như thế nào, đại tẩu của nàng cũng sẽ không buông tha cho ý tưởng bán nàng đổi lấy bạc.

Mà người trong nhà, tính tình của cha thì hủ lậu sĩ diện, mặc dù nương thương nàng nhưng không quản gia, đại ca là người tai nhuyển nghe lời tức phụ, vì vậy, Chu thị gần như làm chủ một nửa Tô gia.

Không có người nào có thể cứu nàng, nàng chỉ có thể tự cứu mình.

Nhớ mang máng ở kiếp trước, bởi vì còn muốn duy trì một phần hòa thuận với ả ta, nàng nhẹ dạ tin vào lời nói của Chu thị về nhà cùng ả, thiếu chút nữa đã hại Tiểu Bảo bị bọn họ đưa đi, mà chính nàng cũng bị đánh đập xiêu vẹo đến nhà của Hồ lão gia kia làm tiểu thiếp.

May mắn là tỷ tỷ cùng tỷ phu đến kịp lúc mới cứu được nàng.

Bởi vì chuyện này, khi ấy huyền não sôi sục, mà chuyện nàng chưa cưới đã sinh con cũng bị người truyền ra ngoài, Hồ lão gia ghi hận nàng, nói Tô gia thất đức mới sinh ra một nữ nhi như thế, dẫn theo người muốn tẩm lòng heo nàng, cũng là tỷ tỷ bức tỷ phu vận dụng quan hệ trong nha môn, lại nói dối rằng nàng đã là hạ nhân bên trong vương phủ, mới cứu được nàng thiếu chút nữa bị chìm lòng heo trở về.

Rồi sau đó, cha cảm thấy nàng đã làm mất mặt người Tô gia, không muốn nhận thức nàng, bà bà của tỷ tỷ cũng mượn cơ hội này phát tác, dẫn đến nàng không chỗ an thân, chỉ có thể vào vương phủ làm bà vú, vì thế mới phát sinh hết thảy mọi chuyện kia.

Nếu trời cao đã cho nàng cơ hội sống lại một lần, nàng sẽ không để cho chuyện xưa tái diễn, tối thiểu nhất là không thể đàn độn bị Chu thị này lừa.

“Đại tẩu, Ngọc Nương đã làm Tô gia mất mặt, không có mặt mũi trở về nhà.”

“Cái gì mà có mất thể diện hay không mất thể diện, đến cùng thì muội vẫn họ Tô, cha và nương, còn có ta và đại ca của muội đều thương yêu muội, lúc trước đại tẩu tức giận mắng trận kia, thật sự cũng là sốt ruột thay muội, muội nói xem, một cô nương đụng phải sự tình này, về sau biết phải làm sao đây? Trong lòng đại tẩu rất lo lắng, cuống cuống đến độ miệng mọc đầy mụn nước, nhưng chuyện đã phát sinh, ta cũng không thể không để ý đến cốt nhục thân tình, phải hay không?”

Chu thị nói vô cùng cảm động, nhưng Ngọc Nương đã từng bị ả gạt một lần, làm sao có thể có lần thứ hai, cho dù ả có nói như thế nào, chính là, nhất định không trở về cùng ả ta, nàng cũng không muốn lại bị tâm lòng heo lẩn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.